

не тжжи, а се гордѣй! На твоето чело ще се вѣтрѣй знамето на свободата! — и дѣдо Янчулъ замахна съ сѣкирата. Борчето изпрѣщѣ, люшна снага, и коронката му погъна въ гжстотривистия слогъ. Бързо окастри борчето, като остави коронката, стисна го подъ мишница и излѣзе изъ градината. Ей и слънцето се засмѣ въ очитѣ му и прѣсна златнитѣ си кждри по двора. Унесенъ на срѣдъ двора, дѣдо Янчулъ развълнувано викна:

— На хубавъ день ще срещнемъ нашия учителъ!

— Какво си баешъ на главата? — попита баба Янчулица, съ бѣло менче въ ржце, съ току що издоено кипнало млѣко. Отъ очитѣ ѝ искрѣше гнѣвъ, като гледаше боровия пржтъ, подъ мишницата на стареца.

— Какъ не те догрѣша да го отсѣчешъ! — сгълча го тя.

— Не се люти, стопанке моя, ами я влѣзъ въ стаята! Тамъ въ жгъла на дрешника имамъ увита една вехтория, та да ми я донесешъ. Вземи и малко гвоздейки отъ долапчето!

Отъ спокойния говоръ на стопанина си баба Янчулица разбра, че той крие нѣкаква тайна. „Каква бѣше тая вехтория, че до сега да я не зная“ — мислѣше си тя, като влизаше въ готварницата. Окачи менчето на водника, обърса ржцетѣ си съ увисналия пешкиръ на стената и бързо влѣзе въ стаята при дрешника. Разтършува. Въ жгъла на дрешника намѣри голѣмъ вързопъ, грижливо увитъ съ парцали. Искаше ѝ се да надзърне въ вързопъ, но мисълта, че старецътъ ще се разсърди я спрѣ. Сложи вързопъ въ престилката, за-

шепи малко гвоздеи отъ долапчето и бързо излѣзе.

— Ей ти скритата вехтория, — и го стрелна ядна съ очи, — подаде му вързопъ и гвоздейкитѣ.

— Скритото млѣко котката го не яде, — каза спокойно старецътъ и заоглажда съ сѣкирата боровия пржтъ.

— Отъ мене да крие, Господи!

— Крилъ съмъ, защо да кривя душата си. Жена си, съ меко сърце сте вий женитѣ. Ще се похвалишъ нѣкому и вижъ, че за думадве запалили кжщата ни поробителитѣ.

Последнитѣ думи дѣдо Янчулъ изрече съ нѣкаква скрита мжка, така че старата замълча. Старецътъ разгъна единъ по единъ парцалитѣ и изподъ тѣхъ лѣсна тенекиена кутия, прошарена съ ржждиви петна. Той трепетно отне капака на кутията. Благоговѣйно се прекръсти, цѣлуна пѣстрия коприненъ платъ ѝ, като го развѣ на слънцето, съ тържественободъръ гласъ се провикна:

— А сега цѣлувай, стопанке моя, нашето, българското знаме!

Баба Янчулица приближи, прекръсти се и смилено цѣлуна пламналото въ слънчеви лжчи знаме. Горчилката, що бѣше плиснала преди малко въ душата ѝ, се сцеди въ две едри сълзи.

Дѣдо Янчулъ примѣри знамето на боровия пржтъ и запита:

— Сега разбра ли, защо отсѣкохъ борчето?

— Да носи знамето.

— Не искамъ какъвъ да е пржтъ. А боровъ да е. И както вѣчно се зеленѣй короната на бора — тъй вѣчно да се вѣтрѣй българското знаме подъ това небе!

— Ти днесъ като мждрецъ приказки редишъ, старче, — отвър-